

Arrest

nr. 234 626 van 30 maart 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. ALBAYRAK
Rootenstraat 15 / 15
3600 GENK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 3 december 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 6 november 2019 tot weigering van de afgifte van een visum type D.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 5 december 2019 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 januari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 februari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. ALBAYRAK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 21 juni 2019 dient de verzoekster op de Belgische diplomatieke post te Istanbul (Turkije) een aanvraag in voor een visum lang verblijf met het oog op gezinshereniging (visum type D).

Op 6 november 2019 beslist de gemachtigde van de bevoegde minister (hierna: de gemachtigde) om het gevraagde visum te weigeren.

Deze weigeringsbeslissing is de thans bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoekster ter kennis gebracht op 7 november 2019 en is als volgt gemotiveerd:

“(…)

Op 21/06/2019 werd via de Belgische diplomatieke post in Istanbul een visumaanvraag gezinshereniging ingediend op naam van O. S., geboren op (...) /1993, van Turkse nationaliteit, om haar echtgenoot in België, O. geboren op 10/04/1978, van Belgische nationaliteit, te vervoegen;

Ter staving van deze visumaanvraag werd een huwelijksakte voorgelegd, waaruit blijkt dat betrokkenen op 21/03/2019 in het huwelijk getreden zijn.

Overwegende dat artikel 27 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht stelt dat een buitenlandse authentieke akte in België erkend wordt zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 IPR-codex;

Overwegende dat volgens artikel 46 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht de voorwaarden voor de geldigheid van het huwelijk voor elk van de echtgenoten bepaald worden door het recht van de staat waarvan hij bij de voltrekking van het huwelijk de nationaliteit heeft;

Overwegende dat voor Belgische onderdanen, artikel 146 bis van het Burgerlijk Wetboek bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde.

Overwegende dat uit het administratieve dossier bij de Dienst Vreemdelingenzaken de volgende elementen aan het licht gekomen zijn:

- Het leeftijdsverschil tussen beiden bedraagt 15 jaar.
- Voor mijnheer is het zijn tweede huwelijk. Zijn eerste huwelijk met mevrouw H. P. (...) duurde van 2006-2008.
- Betrokkenen zijn neef en nicht.
- Betrokkenen hebben een relatie met elkaar sedert 2017.
- Mijnheer komt enkel in de zomermaanden voor 1 maand naar Turkije. Betrokkenen zouden tijdens deze periode twee weken effectief samen hebben gespendeerd.

Op de Belgische diplomatieke post werd er interview van mevrouw aan het loket afgenomen, hieruit blijken volgende elementen:

- Men vroeg mevrouw of zij foto's kon voorleggen van hen samen, mevrouw antwoordde dat ze hier nooit aan gedacht had. Ze kon wel foto's tonen van hun officieel huwelijk.
- De ambassade merkte op, toen mevrouw de foto's toonde van het huwelijk, dat er screenshots opstonden van een gesprek met mijnheer. Hierin stond wat ze tijdens het interview aan het consulaat moest vertellen.
- De echtgenoot is niet naar de handvraging kunnen komen, maar wel voor hun officiële huwelijk.
- Mevrouw is niet ten huwelijk gevraagd door mijnheer, mevrouw heeft zelf voorgesteld om te huwen. Dit kan men eerder ongebruikelijk noemen.

Overwegende dat op basis van hoger vermelde elementen de Dienst Vreemdelingenzaken op 20/08/2019 een schrijven richtte ter attentie van de Procureur des Konings te Tongeren met de vraag advies te verlenen met betrekking tot de geldigheid van dit in het buitenland afgesloten huwelijk;

Uit het politionele onderzoek en het advies van het parket van de procureur des Konings is het volgende gebleken:

- Het leeftijdsverschil tussen beiden bedraagt 15 jaar. Ze zijn neef en nicht.
- Begin van de relatie, althans de eerste ontmoeting, zou dateren van 6 jaar geleden (zegt mevrouw), van 4 à 5 jaar geleden (zegt mijnheer). Dat was n.a.v. een huwelijksfeest in Turkije.
- Ze zijn een koppel geworden in 2017.

O. U. was van 19/05/2006 tot 23/09/2008 gehuwd met H. P. en verkreeg hierdoor de Belgische nationaliteit. Mevrouw heeft geen idee met wie hij gehuwd was en weet niet wanneer hij gescheiden is ("ik denk 2007").

- U. komt enkel tijdens de zomermaanden naar Turkije en dat voor een periode van 1 maand. Mevrouw verklaart dat hij de helft van die periode optrekt met zijn familie, niet met haar. Hijzelf ontkent dit. ("zagen mekaar elke dag").
- Mevrouw kon de ambassade geen foto's voorleggen van hen beiden, enkel de officiële foto's van het huwelijk.
- Het Belgisch Consulaat voegt een vertaling bij van een screenshot, afkomstig uit de mobiele telefoon van O. S., en met daarop richtlijnen van U. over wat zij dient te antwoorden tijdens haar verhoor. Daarin vertelt hij haar wat voor werk hij doet, vertelt over zijn echtscheiding ("in 2007, dit klopt niet, maar S. herhaalt dit foutief jaartal tijdens haar verhoor). Uit dit bericht kan duidelijk opgemaakt worden dat van een (h)echte en duurzame (liefdes)relatie amper sprake is. Het huwelijk en de relatie tussen beiden werd blijkaar in scène gezet.
- De Belgische diplomatieke posten in Ankara en Istanbul ontvingen ook een anonieme klikmail waarin sprake is van het feit dat U. 10000 euro ontving voor een huwelijk. Deze klikmail levert uiteraard geen enkel bewijs. De inhoud ervan zou evenwel, gemeten aan de elementen die wel vaststaan, best kunnen kloppen. M.a.w. de klikmail komt geloofwaardig over.
- U. beweert dat ze samen besloten over te gaan tot een huwelijk. Zij verklaart echter dat zij hem, vanuit Turkije, telefonisch aanmaande om bij haar ouders om haar hand te vragen. Bij de ceremoniële handvraging was hij niet aanwezig (kon geen verlof krijgen).

Op basis van het geheel van hoger vermelde elementen is de conclusie van de procureur des Konings te Tongeren dat er in casu voldoende elementen voorhanden zijn die duiden op het feit dat de ware reden van dit huwelijk er in hoofde van minstens één van de partijen niet in bestaat een duurzame levensgemeenschap te stichten, doch enkel tot doel heeft het verstrekken van een verblijfsrechtelijk voordeel voor de vrouw op basis van haar status als echtgenote.

Het parket verleent in dit opzicht dan ook negatief advies wat betreft de afgifte van het visum gezinshereniging.

De erkenning van dit huwelijk zou bijgevolg leiden tot een resultaat dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde. Het huwelijksinstituut maakt immers een wezenlijk bestanddeel uit van het Belgisch rechtsbestel en een miskenning van dat instituut kan een schending uitmaken van de Belgische internationale openbare orde (art. 21 Wetboek internationaal privaatrecht).

Betrokkene kan zich bijgevolg niet beroepen op de richtlijnen van art. 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Het visum gezinshereniging wordt geweigerd.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel maakt de verzoekster gewag van machtsoverschrijding. Zij betoogt dienaangaande als volgt:

"1ste middel: Machtsoverschrijding

Rvv 28.08.2009. 30.759

In een eerste middel voert verzoeker machtsoverschrijding aan en de schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, de zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheidsbeginsel, de artikelen 27 en 45 IPR en artikel 146bis B. W.

In een laatste onderdeel van zijn eerste middel stelt verzoekster dat het huwelijk tussen haar en de heer A. in functie waarvan zij een visumaanvraag tot gezinshereniging heeft ingediend, ingeschreven werd in het Bevolkingsregister van de stad Deinze. Verzoekster stelt dat de ambtenaar van de Burgerlijke Stand te Deinze overeenkomstig artikel 27 §1 IPR het huwelijk heeft erkend en vervolgens heeft ingeschreven. Zij stelt dat de verwerende partij met dit feit geen rekening heeft gehouden en dat door de bestreden

beslissing een stelling wordt ingenomen die tegenstrijdig is met de erkenning van verzoekster huwelijk; enerzijds erkent de overheid het huwelijk en derhalve dat het geen schijnhuwelijk betreft, anderzijds stelt de verwerende partij dat er wel sprake is van een schijnhuwelijk. Verzoekster wijst er bovendien op dat hun huwelijk nooit bij gerechtelijke wet betwist werd.

Oordeel van de RVV:

Aangezien verzoekster gehuwd is met een burger van de Unie én dit huwelijk door de inschrijving in het bevolkingsregister erkend is én bovendien tegen dit huwelijk geen gerechtelijke procedure tot nietigverklaring werd ingesteld, maakt verzoekster aannemelijk dat de verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze het bovenvermelde ingeschreven huwelijk als schijnhuwelijk heeft gekwalificeerd en verzoeksters visumaanvraag heeft geweigerd.

Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond.”

Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “*middel*” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: “*de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden*” (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

De verzoekster beperkt zich tot een citaat van een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), zonder dat zij echter verduidelijkt op welke wijze de gemachtigde zich bij het treffen van de thans bestreden weigeringsbeslissing zou hebben bezondigd aan machtsoverschrijding.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat het door de verzoekster geciteerde arrest door de Raad van State werd vernietigd met het arrest nr. 207.734 van 29 september 2010. De verzoekster kan dan ook niet dienstig naar dit arrest verwijzen.

Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

2.2. In een tweede middel beroept de verzoekster zich op een schending van het rechtszekerheidsbeginsel.

Het tweede middel wordt als volgt onderbouwd:

“De Belgische overheidsinstantie, zijnde de stad Genk, heeft het huwelijk vooreerst erkend en overgeschreven in de registers van de burgerlijke stand.

Dankzij de erkenning door de stad Genk waren verzoekster en diens echtgenoot zeker dat enkel een rechter deze beslissing kan wijzigen maar dat ze door de andere overheden gevolgd dient te worden.

K. VANVOORDEN, “ZV erkenning door Belgische overheden van buitenlandse akten inzake de burgerlijke staat: tegenstrijdige beslissingen”, T. Vreemd. 2008, 16.

Indien de eerste gevatte overheid de erkenning weigert, heeft de betrokkene onmiddellijk de mogelijkheid om hiertegen beroep aan te tekenen bij de rechtbank van eerste aanleg.

Bovendien verlegt men in geval van een erkenning door de eerst gevatte overheid als het ware de bewijslast naar de overheid die het huwelijk niet wil erkennen. Het is deze overheid die dan een rechterlijke uitspraak moet ontlokken waarin geoordeeld wordt dat de buitenlandse huwelijksakte niet erkend kan worden.

Bijvoorbeeld in het geval de D. V.Z. van een buitenlands huwelijk dat door de gemeente werd overgeschreven, vermoedt dat het gaat om een schijnhuwelijk. Dan kan de DVZ het visum gezinshereniging niet weigeren op grond van de niet-erkenning van het huwelijk in het kader van het internationaal privaatrecht zolang de rechter geen uitspraak heeft gedaan over de vraag of het huwelijk al dan niet erkend dient te worden.

De oplossing die inhoudt dat de beslissing van de eerst gevatte overheid bindend is voor later gevatte overheden, voor zover er althans geen rechterlijke beslissing bestaat die deze eerste beslissing herroept, lijkt dus niet strijdig met een lezing van artikel 27 WIPR in het licht van deze beginselen van behoorlijk bestuur.

Ze onderschrijft immers de bevoegdheid inzake de erkenning van buitenlandse huwelijksakten van alle Belgische overheden maar moest hieraan toe dat, eens een bepaalde overheid deze bevoegdheid heeft uitgeoefend, de andere overheden door deze beslissing gebonden zijn tot de rechter hierover eventueel anders beslist. We zouden dus, kunnen zeggen dat deze bevoegdheid in principe gedeeld is, maar exclusief wordt eens ze door de eerst gevatte overheid wordt uitgeoefend.

Rb. Brussel 22.06.2010, gekend onder RV-Nr: 09/1867/N

"...Wat de erkenning van het buitenlands huwelijk van verzoekers betreft, moet worden vast gesteld dat het huwelijk door de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Leuven werd overgeschreven in de registers van de burgerlijke stand.

Door deze daad werd hun in Damascus afgesloten huwelijk impliciet doch zeker door de daartoe bevoegde overheid erkend, derwijze dat ook de overige Belgische overheidsdiensten deze erkenning dienen te respecteren... "

Rechtbank van eerste aanleg / Brussel - 08/6636/B - 17-11-2009

"De verzoekers hebben de vordering ingediend tot erkenning van hun huwelijk afgesloten in Turkije en overgeschreven in de registers van burgerlijke stand in Mac helen, nadat de erkenning ervan werd geweigerd door de Dienst Vreemdelingenzaken. Tevens verzoekt men te horen zeggen voor recht dat DVZ dient over te gaan tot afgifte van een visum op basis van dit huwelijk. De rechtbank van eerste aanleg verklaart zich onbevoegd om uitspraak te doen over de vordering tot afgifte van visum maar erkent dat verzoekers terecht betogen dat door de overschrijving in de registers van burgerlijke stand het huwelijk impliciet door de daartoe bevoegde overheid werd erkend en zelfs op die wijze dat de overige Belgische overheidsdiensten deze erkenning dienen te respecteren... "

Verweerster creëert aldus een rechtsonzekerheid, hetgeen niet ten koste van verzoekster mag vallen.

Vanwege de gedeelde bevoegdheidsverdeling bestaat er in casu de rechtsonzekerheid in hoofde van verzoekster, met dien verstande dat zij geen duidelijkheid verkrijgt hoe zij de procedure verder kan aanpakken.

Artikel 27 §1 IPR stelt thans dat alle Belgische overheden de bevoegdheid hebben om een buitenlandse akte de plano te erkennen.

Indien de ene overheidsinstantie het erkent en de andere dan weer niet, zorgt dit voor een struikelblok voor een volgende procedure, waarbij de erkenning van het huwelijk vereist is.

In het kader van de aanvraag tot gezinshereniging is het voor verzoekster dan ook momenteel onduidelijk, nu dat enerzijds de Belgische overheidsinstantie, gemeente Genk, het huwelijk heeft erkend en anderzijds de Belgische overheidsinstantie, D.V.Z. het huwelijk niet erkent.

Er kan worden geconcludeerd dat er in hoofde van verzoekster geen rechtszekerheid meer is, met dien verstande dat zij geen wettelijke basis heeft om een aanvraag tot gezinshereniging positief te kunnen beoordelen, nu dat het aantekenen van hoger beroep bij de RVV inzake de wettigheid van de beslissing m.b.t. de erkenning van een buitenlandse akte ongegrond zal worden verklaard.

De RVV oordeelt telkens dat de bevoegdheid inzake de wettigheid van de weigering tot erkenning van buitenlandse aktes bij de gewone rechtbanken en hoven ligt conform artikel 27 IPR.

Bovendien oordelen gewone rechtbanken en hoven dat de vordering zonder voorwerp is, nu dat de eerst gevatte overheid het huwelijk reeds heeft erkend.

De bestreden beslissing van verweerster tot weigering van erkenning van het huwelijk heeft de rechtsonzekerheid gecreëerd.

Indien beide rechtbanken zich niet buigen over het geschil, zal verzoekster diegene zijn die de dupe hiervan wordt, hetgeen enkel en alleen te wijten is aan de bestreden beslissing van verweerster.

Overigens lokt verweerster geen rechterlijke beslissing uit en respecteert de beslissing van de eerst gevatte overheid niet."

In een derde middel voert de verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Zij betoogt hieromtrent als volgt:

"De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5december2011, nr. 216.669; RvS 20september2011, nr. 215.206; RvS 14juli2008,nr. 185.388).

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Volgens de aangehaalde rechtspraak en rechtsleer (Zie schending rechtsonzekerheidsbeginsel) is verweerster thans principieel gehouden tot het respecteren van de beslissing van de eerst gevatte overheid.

De stad Genk had het huwelijk van verzoekster reeds erkend, doch heeft verweerster dit niet in ogenschouw genomen.

Indien verweerster van oordeel is dat er sprake zou zijn van een mogelijk schijnhuwelijk, is het aan D.V.Z. om een rechterlijke beslissing uit te lokken, hetgeen zij thans niet doet.

Verweerster moest dus een gerechtelijke procedure aanspannen om de nietigverklaring van het huwelijk te vorderen.

Verweerster baseert zich op vermoedens, zodat de administratieve rechtshandeling niet gesteund is op deugdelijke motieven.

De vermoedens bewijzen het beweerd schijnhuwelijk niet, waardoor verweerster de rechtshandeling in rechte niet kan verantwoorden.

Aangezien er momenteel geen gerechtelijke beslissing is tussengekomen, is verweerster daarenboven principieel gebonden door de beslissing van de eerst gevatte overheid.

Hierdoor is de bestreden beslissing in casu behept met een schending van het materiële motiveringsplicht.

Verweerster is niet uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, zodat zij binnen haar perken niet tot de juiste beslissing is gekomen.

Aangezien het huwelijk reeds door de Belgische overheidsinstantie Genk werd erkend, is haar motivering foutief geformuleerd, nu dat de stad Genk thans wel van oordeel is dat het huwelijk rechtsgeldig is.

Indien verweerster bijkomende informatie en/of documenten van verzoekster en diens echtgenoot had opgevraagd, had zij thans ook kunnen aannemen dat het huwelijk wel degelijk rechtsgeldig was afgesloten. Uiteraard behelst dit de schending van zorgvuldigheid, hetgeen hieronder zal worden toegelicht."

De verzoekster verwijst in haar derde middel naar de uiteenzettingen van het tweede middel. Gelet op hun onderlinge verwevenheid, worden het tweede en het derde middel hieronder tezamen onderzocht.

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De beoordeling van de voornoemde beginselen vergt de toetsing aan de toepasselijke wetsbepalingen.

Het blijkt en het staat niet ter betwisting dat de verzoekster bij haar aanvraag tot afgifte van een visum gezinshereniging (type D) een Turkse huwelijksakte heeft voorgelegd. Aangezien het om een buitenlandse huwelijksakte gaat, is artikel 27, § 1, eerste en tweede lid, van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht (hierna: het WIPR) van toepassing. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1. Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21.

De akte moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid.”

Met toepassing van artikel 27 van het WIPR kan zodoende elke (administratieve) overheid die bij de uitoefening van haar bevoegdheden van oordeel is dat een buitenlandse akte niet rechtsgeldig is, de erkenning van deze vreemde akte weigeren. Artikel 27 van het WIPR is op dit punt voldoende duidelijk en toegankelijk. Het staat niet ter betwisting dat de gemachtigde van de minister bevoegd is om te oordelen over verzoeksters aanvraag tot afgifte van een visum lang verblijf in het kader van gezinshereniging met een Belgische onderdaan (*cf.* artikel 40ter van de vreemdelingenwet). *In casu* is de gemachtigde dan ook gerechtigd om bij de uitoefening van zijn wettelijke bevoegdheid om een visum gezinshereniging al dan niet toe te kennen, de doorwerking van de vreemde akte te onderzoeken en deze met toepassing van artikel 27, § 1, eerste lid, van het WIPR te weigeren wanneer hij meent dat de rechtsgeldigheid van deze buitenlandse akte niet kan worden vastgesteld overeenkomstig het krachtens het WIPR toepasselijke recht en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 van het WIPR.

Artikel 27, eerste lid, van het WIPR geeft aan elke overheid de bevoegdheid om de rechtsgeldigheid van een buitenlandse akte te beoordelen en dit bij het nemen van beslissingen die binnen het eigen bevoegdheidsdomein liggen van deze overheid. Dit heeft tot gevolg dat twee verschillende overheden, elk binnen hun eigen bevoegdheden, omtrent eenzelfde akte inderdaad tot een tegenstrijdige beslissing kunnen komen. Het gegeven dat de ene overheid, *in casu* de ambtenaar van de Burgerlijke Stand te Genk, is overgegaan tot een *de plano* erkenning van een buitenlandse huwelijksakte, impliceert echter niet dat de gemachtigde bij de beoordeling van de voorliggende visumaanvraag gebonden is door de beslissing van deze ene overheid om de bij de visumaanvraag voorgelegde buitenlandse huwelijksakte te erkennen (*cf.* RvS 29 september 2010, nr. 207.734; RvS 1 april 2009, nr. 192.125). Uit artikel 27 van het WIPR blijkt niet dat de erkenning door de ene overheid een bindend karakter heeft voor de overheden die zich nadien over de rechtsgeldigheid van diezelfde akte moeten uitspreken (RvS 1 april 2009, nr. 192.125).

De door de verzoekster geciteerde rechtspraak van de rechtbank van eerste aanleg te Brussel en de door de verzoekster geciteerde rechtsleer kunnen niet overtuigen.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat er krachtens artikel 27 van het WIPR enkel een rechtsmiddel kan worden aangewend tegen de weigering van de erkenning van een buitenlandse akte. Slechts wanneer een bepaalde overheid beslist om de buitenlandse akte niet te erkennen, beschikken de belanghebbenden over een rechtsmiddel. Artikel 27, §1, vierde lid, van het WIPR bepaalt immers het volgende:

“Ingeval de overheid weigert de geldigheid van de akte te erkennen, kan beroep worden ingesteld bij de rechtbank van eerste aanleg, onverminderd artikel 121, overeenkomstig de procedure bedoeld in artikel 23. Het beroep wordt ingesteld bij de familierechtbank indien de buitenlandse authentieke akte een bevoegdheid als bedoeld in artikel 572bis van het Gerechtelijk Wetboek betreft.”

Verzoeksters betoogt dat de verweerder een rechterlijke beslissing zou moeten uitlokken inzake de eerdere erkenning door de ambtenaar van de Burgerlijke Stand te Genk, mist dan ook juridische grondslag.

Waar de verzoekster stelt dat zij in een onduidelijke toestand terecht is gekomen omdat de ambtenaar van de Burgerlijke Stand de huwelijksakte heeft erkend, terwijl de gemachtigde diezelfde akte niet erkend en deze dus ook geen visum aflevert, merkt de Raad op dat de verzoekster conform artikel 27, §1, vierde lid, van het WIPR de mogelijkheid heeft om, naar aanleiding van de beslissing van de gemachtigde om de erkenning van de huwelijksakte te weigeren (beslissing die is opgenomen in de bestreden akte) een beroep in te dienen bij de bevoegde familierechtbank. Indien de familierechtbank oordeelt dat de buitenlandse huwelijksakte erkend moet worden in België, dan spreekt men van een gerechtelijke erkenning van de buitenlandse authentieke akte. Aan een dergelijke gerechtelijke erkenning is, in tegenstelling tot de *de plano* erkenning door deze of gene bestuurlijke overheid, wel een gezag van gewijsde verbonden. Van zodra een gerechtelijke erkenning werd uitgesproken, zijn dus alle overheden hierdoor gebonden.

In tegenstelling tot hetgeen de verzoekster voorhoudt, is het dus aan haarzelf om een gerechtelijke beslissing uit te lokken teneinde een bindende uitspraak te verkrijgen omtrent het al dan niet erkennen van haar Turkse huwelijksakte in België. Dat de rechtbanken de vordering zonder voorwerp zouden verklaren wegens de eerdere erkenning door een andere overheid, betreft een loutere bewering van de verzoekster. Deze bewering is in strijd met het bepaalde in artikel 27, §1, vierde lid, van het WIPR waarin uitdrukkelijk en zonder enig voorbehoud is voorzien dat tegen de weigering van “*de overheid*” om de geldigheid van een buitenlandse akte te erkennen, een beroep kan worden ingediend.

Voor zover de verzoekster nog stelt dat de gemachtigde zich enkel op vermoedens baseert om te stellen dat er een schijnhuwelijk is, gaat zij eraan voorbij dat de gemachtigde uitdrukkelijk verwijst naar het negatief advies van de procureur des Konings. De conclusies van het onderzoek van de procureur des Konings zijn opgenomen in de bestreden beslissing. Bovendien zijn de eigen vaststellingen van de gemachtigde, die steun vinden in het administratief dossier, ook helemaal niet beperkt tot loutere vermoedens. Zo heeft de gemachtigde, bij wijze van voorbeeld, vastgesteld dat de verzoekster en haar echtgenoot niet en neef zijn, dat er een leeftijdsverschil is van 15 jaar en dat de echtgenoot enkel in de zomermaanden voor één maand naar Turkije gaat. De verzoekster kan dan ook niet ernstig voorhouden dat de bestreden beslissing is gebaseerd op vermoedens.

Het betoog van de verzoekster laat derhalve niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is gebaseerd op een ondeugdelijke motivering.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt voorts dat de gemachtigde geheel overeenkomstig de geldende bepalingen van het WIPR heeft gehandeld. Het rechtszekerheidsbeginsel is bijgevolg niet geschonden.

Het tweede en het derde middel zijn ongegrond.

2.3. In een vierde en laatste middel voert de verzoekster de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

De verzoekster argumenteert dienaangaande als volgt:

“De bestreden beslissing heeft het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.”

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Verweerster heeft haar beslissing niet gesteund op werkelijk bestaande en concrete feiten, die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld.

Haar beslissing is enkel gestoeld op vermoedens, dewelke niet in rechte worden bewezen.

Verweerster heeft nagelaten, alvorens een beslissing te nemen, zich voldoende te informeren bij verzoekster of diens echtgenoot, hem en/of haar te horen minstens in het kader van een zorgvuldig onderzoek en hem/haar aan te schrijven uit te nodigen bewijsstukken aangaande de oprechtheid van het huwelijk neer te leggen.

Geenszins werd verzoekster en diens echtgenoot voorafgaandelijk uitgenodigd om gehoord te worden en/of bijkomende documenten neer te leggen omtrent de weigeringsmotieven.

Er werd aan verzoeker of diens echtgenote geen verhoor vastgelegd omtrent enkele aspecten:

- Anonieme klikmail;
- Screenshots van de echtgenote van verzoeker op het Belgisch Consulaat te Istanbul;
- Leeftijdsverschil;
- Verwantschapsband;
- Relas van het huwelijk;

Verweerster heeft nagelaten cruciale informatie van verzoekster en diens echtgenoot op te vragen, waaronder de strafklacht van de echtgenoot van verzoekster inzake feiten, dewelke hij op de dag van vandaag niet kan verklaren (TG55.L6.020161/2019 d.d. 17.09.2019) (STUK 2)

De strafklacht behelst feitelijkheden, waarbij een derde zonder medeweten van de echtgenoot van verzoekster zijn vliegtickets heeft geannuleerd en dat zijn identiteitskaart werd geseind als "verloren" terwijl hij deze aangifte niet heeft gedaan.

De strafklacht staat in verband met de anonieme klikmail. Verweerster had dit verband kunnen leggen, doch is zij hierin onzorgvuldig geweest.

Verweerster heeft evenmin bijkomende documenten opgevraagd, zoals foto's, cd-roms van het trouwfeest en het hennafeest, getuigenverklaringen, huwelijksuitnodiging, reservering van de huwelijksreis, om de toedracht van het huwelijk te preciseren.

Middels huidig verzoekschrift voegt verzoekster louter informatief de talrijke foto's van het officiële huwelijk en het hennafeest en enkele getuigenverklaringen van vrienden en tevens gasten van het huwelijksfeest. (STUK 3 & 4)

Er kan worden gesteld dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en onzorgvuldigheid in hoofde van verweerster.

Vermits er sprake is van een schending van de zorgvuldigheidsplicht, kan er tevens worden aangenomen dat de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

“.... Verder lijkt het huwelijk geenszins overhaast te zijn afgesloten.

.... Gezien de verschillende elementen, de talrijke stukken en foto's moeten we erkennen dat een duurzame levensgemeenschap willen stichten. Als er al twijfel bestaat om de wens van een van de partijen om deze gemeenschap te stichten moet de vrijheid om te huwen voorrang krijgen. Het huwelijk moet erkend worden. ”

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad echter niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Ook het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de verzoekster er niet op kan aansturen dat de Raad zich zou uitspreken over de oprechtheid van haar huwelijk. De Raad heeft immers geen rechtsmacht om zich uit te spreken over een middel waarvan het onderzoek ertoe leidt dat hij een standpunt dient in te nemen over het bestaan of de draagwijdte van een burgerlijk recht (J. SALMON, *Le Conseil d'Etat*, Brussel, Bruylant, 1994, 249 en 387). Overeenkomstig de in de artikelen 144 - 146 van de Grondwet vervatte bevoegdheidsregels tussen de gewone hoven en de rechtbanken enerzijds, en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als administratief rechtscollege anderzijds, is de rechtsmacht van de Raad immers uitgesloten indien de wetgever een beroep heeft opengesteld bij de gewone hoven en rechtbanken tegen de beslissing van de administratieve overheid. Gezien de buitenlandse authentieke akte, *in casu* een huwelijksakte, een bevoegdheid betreft als bedoeld in artikel 572bis van het Gerechtelijk Wetboek, *in casu* “1° vorderingen betreffende de staat van personen”, staat overeenkomstig artikel 27, § 1, vierde lid, van het WIPR bij weigering van een overheid om de geldigheid van de akte te erkennen, een beroep open bij de familierechtbank. Zodoende dient de verzoekster tegen het onderdeel van de thans bestreden beslissing, dat betrekking heeft op de weigering *an sich* tot erkenning van de buitenlandse huwelijksakte, een beroep in te stellen bij de familierechtbank en heeft de Raad, wat dit aspect van de bestreden beslissing betreft, geen rechtsmacht. De Raad stelt vast dat de verzoekster, met het voorleggen van de stukken 2, 3 en 4 (Cd-Rom, strafklacht en verklaringen van derden), in werkelijkheid een betwisting voert omtrent de inhoudelijke beoordeling van de gemachtigde aangaande de rechtsgeldigheid van de buitenlandse huwelijksakte in het licht van de artikelen 21 en 27 van het WIPR en artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek. De Raad beschikt echter niet over enige rechtsmacht terzake, zodat het middel op dit punt onontvankelijk is (cf. RvS 7 oktober 2008, nr. 186.878; RvS 8 maart 2002, nr. 104.512).

De vaststelling dat de Raad geen rechtsmacht heeft om zich uit te spreken over de wettigheid van de weigering tot erkenning van de buitenlandse huwelijksakte door de gemachtigde, neemt echter niet weg dat de Raad conform artikel 39/1, § 1, tweede lid *juncto* artikel 39/2, § 2, van de vreemdelingenwet de wettigheid dient te beoordelen van de weigering van de afgifte van een visum gezinshereniging en aldus onder meer kan nagaan of de weigering van de afgifte van het visum in het kader van een gezinshereniging op een zorgvuldige wijze is voorbereid en of de verhouding tussen de gehanteerde motieven en het dispositief niet compleet zoek is.

Waar verzoekster aanvoert dat de gemachtigde nagelaten heeft om zich te informeren bij haar en haar echtgenoot en om hen in het kader van de bestreden beslissing te horen en/of uit te nodigen om bewijsstukken aangaande de oprechtheid van het huwelijk neer te leggen, doelt zij op een schending van de hoorplicht in het kader van de zorgvuldigheidsverplichting. Volgens de rechtspraak van de Raad van State houdt de hoorplicht in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder

dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 13 oktober 2015, nr. 232.536; RvS 29 juni 2017, nr. 238.713).

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekster wel degelijk werd gehoord en dat zij de mogelijkheid heeft gekregen om haar relatie met haar echtgenoot toe te lichten en te onderbouwen met alle stukken die zij nuttig achtte. Niet alleen stond er de verzoekster niets in de weg om reeds bij haar aanvraag alle dienstige bewijsstukken voor te leggen, zij werd op 5 juli 2019 ook op uitgebreide wijze gehoord op de Belgische diplomatieke post. Ook de heer U. O., verzoeksters echtgenoot, werd uitgebreid gehoord en dit op 17 september 2019 door de lokale politie Lanaken-Maasmechelen. Uit het gehoorverslag van 5 juli 2019, dat door de verzoekster werd ondertekend, en uit het proces-verbaal van verhoor van 17 september 2019, blijkt duidelijk dat de verzoekster en haar echtgenoot ervan op de hoogte werden gesteld dat er een onderzoek liep inzake een schijnhuwelijk. Bovendien werden zowel de verzoekster als haar echtgenoot geconfronteerd met de *screenshots* op de *smartphone* van de verzoekster, het leeftijdsverschil, de verwantschapsband en kregen zij uitgebreid de mogelijkheid om het relaas van hun huwelijk naar voor te brengen. De verzoekster kan dan ook niet dienstig voorhouden dat zij niet in staat werden gesteld om nuttig voor hun belangen op te komen. Dat de verzoekster en haar echtgenoot niet geconfronteerd werden met de anonieme klikmail, neemt niet weg dat zij op de hoogte waren van het lopende onderzoek en in de mogelijkheid waren om alle bewijsstukken die zij zelf nuttig achtten, over te maken. De hoorplicht reikt niet zover dat er over alle elementen een tegensprekelijkheid moet worden georganiseerd. Bovendien blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat de gemachtigde zelf heeft erkend dat deze klikmail geen bewijswaarde heeft.

In casu dient dan ook te worden benadrukt dat de zorgvuldigheidsverplichting, die rust op de bestuursoverheid, evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. Er dient op te worden gewezen dat de vreemdeling de nodige documenten moet aanbrengen opdat de verweerder kan beoordelen of aan de wettelijke inreis- en verblijfsvoorwaarden is voldaan. De verplichting die *in casu* rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting. Hoewel de verzoekster en haar echtgenoot daar in het kader van de visumaanvraag werden gehoord en zij in het kader van een onderzoek inzake schijnhuwelijk de mogelijkheid hadden om zelf alle bewijzen inzake hun relatie en hun huwelijk naar voor te brengen, blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de thans bij het verzoekschrift gevoegde stukken 2 tot en met 5 niet aan de diensten van de verweerder werden overgemaakt. Dat hiermee geen rekening werd gehouden, is dan ook niet aan de gemachtigde maar wel aan de verzoekster (en haar echtgenoot) zelf toe te schrijven. In elk geval kon de gemachtigde op het ogenblik van de bestreden weigeringsbeslissing geen kennis hebben van de voornoemde stukken.

De gemachtigde heeft zijn beslissing tot weigering van de afgifte van het visum voorts, in tegenstelling tot hetgeen de verzoekster betoogt, niet gebaseerd op vermoedens. Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde zich heeft gesteund op een aantal objectieve vaststellingen (zie voor een aantal voorbeelden: punt 3.2.) uit de visumaanvraag, op de verklaringen van de verzoekster op de Belgische diplomatieke post op 5 juli 2019 en op het negatief advies van de procureur des Konings en het daaraan voorafgaande politioneel onderzoek (waaronder het proces-verbaal van 17 september 2019). De vaststellingen van de gemachtigde vinden steun in de stukken van het administratief dossier en de verzoekster toont niet aan dat de gemachtigde in kennelijke onredelijkheid zou zijn gekomen tot het besluit dat de verzoekster zich niet kan beroepen op de richtlijnen van artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

De Raad herhaalt tot slot nogmaals dat hij geen rechtsmacht heeft om te oordelen of de gemachtigde terecht heeft besloten om de buitenlandse huwelijksakte niet te erkennen. Waar de verzoekster met haar betoog in wezen betwist dat er sprake zou zijn van een schijnhuwelijk, dient zij zich hiermee te wenden tot de bevoegde familierechtbank.

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover het bestuur beschikt. Er blijkt niet dat met bepaalde stukken of elementen ten onrechte geen rekening is gehouden of dat de bestreden beslissing niet op zorgvuldige wijze werd voorbereid.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht (met inbegrip van de hoorplicht) of van het redelijkheidsbeginsel is niet aangetoond.

Het vierde middel is, voor zover het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend twintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE